
===== Çapulcuların İsyanı'na Yorum =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: <>

Daha önce yazdığım yorum ve yazılara bir cevap geldi, ben de onu şurada <<https://mutlaktoz.wordpress.com/isyani/#comment-5488>> **cevapladım. Buradan okumak isteyen olursa diye, kopyalıyorum. İtalik alıntılar blog sahibinin <<http://mutlaktoz.wordpress.com>> yorumları.**

Bunlara teker teker bakalım:

focuslayarak baktığımda, bu konuya ilişkin yazıların toplamında beliren algıya, “hanlon’un usturası” yoluyla ulaştığın sonuca ikna olmak imkansız. elbette, ikna olup olmamak mesele değil, ama sorunun kendisi bizzat ve aynı zamanda bu algılamadan kaynaklanıyor bir yönüyle. bunu ancak, “ochamli’nin usturası” yoluyla çözebiliriz.

Ockham’ın nasıl bir faydası olacağı konusu biraz havada kaldı bende. “Sebepleri yersiz yere çoğaltma”, evet, “sorunun kaynağı Erdoğan’dır” demek için kullanılabilir. Benzer şekilde “olayların sebebi parktır” demek için de kullanılabilir. Bununla beraber “sosyal olaylarda hiçbir şeyin tek bir sebebi yoktur” demek daha doğru görünüyor gözüme.

Benim açımdan Erdoğan’ın olayları tahrik eden hodbinliği hala açıklanmaya muhtaç. Hanlon’un usturasını, “bu adam bunu kötülüğünden yapmış olamaz” demek için kullandım, ancak sonraki yazı, yani “bir komplo olabilir ve bu olaylar yerel referandumları legalize etmek için kullanılmış olabilir” yazısı, onu düzeltiyordu.

Şahsen Erdoğan’ın kendini bilmez biçimde olayları tahrik ettiğini hala düşünmüyorum. Bunun ardında, anladığım veya anlamadığım başka bir sebep aramak daha uygun geliyor. 31 Mayıs’ta sabahın köründe parkın basılması, hadi devlet aklının şımarıklığıydı desek bile, Erdoğan’ın o korkunç röportajı verdiği Fatih Altaylı’ya söylediklerinin açık tahrik olduğunu düşünüyorum. Sokaktaki adamın böyle bir tahriki yapması haber değeri taşımaz, ancak Erdoğan’ın yapması haberdır ve işin içinde bilmediğimiz bir durum olduğunu ima eder.

dinci-dinsiz, islamci-laik, devlet-devrim, gelenek-modernlik vs. türünde ikilikler üstünden olan bitenleri “acıklamak” ve bu acıklama üzerinden de bir politik sonuca ulaşmak, önünde sonunda iktidara “ok” vermek anlamına geliyor. böyle olmasının sebebi agora’da

---

yasananların acıya çıkardığı şeylerdir. bir yarılma var, ama bu yarılma aslında bu türden sıralanabilecek catismaları da dikey olarak bölen bir yarılma.

Dikey, yani? İkilikleri tekrar ikiye mi bölüyor, yoksa ikiliklerin ortasında bölünme mi?

Bir iktidar olmasına, evet, “ok” veriyorum. Bu iktidarın bu çeşit ikilikler üzerine oturmasına “ok” vermiyorum.

Yarılma düşündüğünüz gibi, “herhangi bir iktidara karşı” değil, “Erdoğan iktidarına karşı” bir yarılma. Orada gösteri yapanların büyük kısmı, farklı birilerinin iktidarında bu parkın parktan farklı bir şeye dönüştürülmesine ses etmeyecek insanlar. Başından beri, etrafındaki tüm otel vs.’nin de yıkılarak parka dahil edilmesini savunurum, bununla beraber hayatımın öncelikli bir konusu değil. Yani biri bu parktaki gösterileri bahane edip, (mesture veya gayrımesture) bir kadına tacizde bulunacaksa, varsın o parka gökdelen diksiner.

yorumlarında bir çok şeyi atladığını, meydana olan bitenleri “çok hızlı” tercüme ettiğini ve -tercüme etmek hepimizin hakkı olsa da- böylesi zamanlarda asıl sorunumuzun bizzat kendi tercüme etme biçimimiz olduğunu görmezden geldiğini düşündüm yazdıklarını okurken. “akp iktidarı” ile “vesayet rejimi” arasındaki farkları çok önemsiyor olman da bir yanlış yok; ama bütün meseleyi, bütün olan bitenleri yalnızca buradan “okumak” oldukça sorunlu bir okuma olacaktır.

AKP iktidarının, önünde sonunda, *sadece* halk desteğine dayandığını unutursanız, ondan sonraki okumalarınızın hepsi başka tarafa çıkar. Bu destek ona “sınırsız iktidar” tanımaz, bu doğru. Ancak eğer bu AKP iktidarının, diyelim ordu iktidarıyla veya oligarşik Kemalist iktidarla, “bunların hepsi nasılsa iktidar” diyerek, aynı şekilde anlaşılabilirliğini düşünüyorsanız, yanlış yaparsınız.

Erdoğan’ın ona oy verenlerden başka hiçbir meşruiyet temeli yok. O sebeple “Erdoğan gayrimeşru bir diktatördür” dediğinizde, ona oy verenlerin oyunu da gayrimeşru kabul ettiğiniz düşünülür. Eğer Erdoğan, Evren gibi “gerçek bir diktatör” olsaydı, onun iktidarını eleştirmek, “silah iktidarını” eleştirmek olurdu.

“İktidarın tümü kötüdür” diyorsanız, bunun yerine ne koymayı düşündüğünüzü merak ediyorum. Şunu anlarım: “Başbakan’ın bir parkta yapılacak düzenlemeyle ilgili iktidarı olmasın”, doğru ve haklı, ancak illa ki o parkla veya yanındaki meydanla alakalı işleri düzenleyen bir kurum ve o kurumun yaslandığı legal bir temel gerek. O parkın ne olacağını belirleyen birileri, velev ki bu birileri o mahalle/şehrin sakinleri veya oranın siyasi temsilini edinmiş kişiler, gerekli değil mi?

Ben bu eylemleri, “bu parkın ne olacağı bize sorulsun” demek olarak anlıyorum ve bunu da haklı görüyorum, meselem de bu parkın akıbetiyle ilgili karar alma mekanizmalarının yanlış olması değil. Evet, yanlış, ancak bu burada kalmıyor.

Hızlı okuduğum doğru, olayların hızı, yazma hızım ve “bir sonuca ulaş ve onu yıkmaya çalış” şeklinde özetlenebilecek usulüm, “aman ha, sakın bir sonuca ulaşma, lafı dolandırabildiğin dolandır” denebilecek “eleştirel” yazı tabiatıyla uyumlu değil. Arada boşluklar olabilir, nitekim iki kelime arasında sonsuz nokta vardır.

söz konusu ikilemlerin artık olmadığını, ya da bunların sahte ikilikler olduğunu, o sorunların artık asıldığını söylemiyorum elbette; ama bütün meseleyi bunlara indirgeyerek geliştirilen bir anlama cabasının, ikiligin hangi yanında saf tutulmuş olunursa olunsun, bir şekilde “mevcut iktidar kurgusu”nun ve onun politik zemininin onaylanması anlamına geldiğini düşünüyorum. oradan çıkması imkansızdır da. “acıları birbiriyle karşılaştırmamak gerek” denillip durulduğu gibi, burada da artık “korkuları da birbiriyle karşılaştırmamak gerek” diyebilmeliyiz.

Korkuları karşılaştırmak niyetinde değilim, böyle bir şeyi nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.

Mevcut iktidar kurgusunun yanlışlığını veya doğruluğunu ancak alternatif bir iktidar kurgusu üzerinden konuşabileceğimizi, “bu olmasın” demenin bir faydası olmadığını düşünüyorum. “Efradını cami, ağyarına mani” bir alternatif iktidar tanımı yapmadan, olanın eleştirilmesinden en fazla entelektüel bir haz alırım ancak bunun “analiz etmiş olmak”tan öte bir anlamı olmaz. “Erdoğan iktidarı yanlıştır,” peki sonra?

İktidarın ikilemler üzerinden inşa edilmesi tabii ki korkuyu güçlendiren, kutuplaşmayı azdıran bir mesele. Bununla beraber bu olaylar, normal şartlar altında kutuplaşmayı iktidar/kitle arasında güçlendiren ve iktidara karşı, kitlenin birleşmesiyle sonuçlanması gerekirdi. Ancak böyle olmadı. Eylemin söylemi, kullanılan dil, iktidara değil, iktidarın dayandığı kitleye (e.g. “beyinsiz koyunlar”) yönelmişti. İktidar ontolojik olarak hedefte değildi, yani iktidarın park veya İstanbul şehri üzerindeki gücü değil, sadece onun belli davranışları (park, içki düzenlemesi, vs.) eleştiriliyordu.

Bu eylem başladığında iktidar vs. kitle olarak başladı ve desteğini bu şekilde buldu, ancak sonra “kitle vs kitle”ye dönüştü ve biz eleştirilen, daha doğrusu aşağılanan taraftaydık. Bu açıdan bakınca neden mezkur ikilemleri güçlendirdiği de anlaşılabilir sanırım.

yazılarında ve yorumlarında nedenlerini anladığım ama yine de nasıl olur diye sasırdığım şey, düşünce akisinin “erdogan iktidarını” esas

---

itibariyle mesrulaştırma biçimin oldu. nedenlerini anlıyorum evet, bahsettiğim ikilikler üzerinden anlıyorsun durumu, ama bu olaylar hiç değilse küçük bir kusu anlamında tam da bu mesruiyetin sorun olduğunu düşünmeye imkan vermiyor mu aslında?

Erdoğan'ın meşruiyet sorunu olduğunu düşünenlerin meşruiyeti nereden geliyor?

Erdoğan'ın bir meşruiyet sorunu olduğunu düşünmüyorum. Yaptığının yanlış olması, meşru olmadığı anlamına gelmez, askere alınan bir insanın bir çatışmada başkasını öldürmesi yanlıştır ama meşrudur. İktidar yanlış meşrulaştırabilir, yanlış eleştirmek ve onu meşru olmaktan çıkarmaya çalışmak başkadır; bir olayın meşru olmadığını iddia etmek başkadır. Değil mi?

O ikilikler olsa da, olmasa da, dediğim gibi, bu adam meşruiyetini halk desteğine bağlı olarak sürdürüyor. Nasıl başka bir meşruiyet kaynağı olmalı mesela? Meclisi basabilen mi kanun çıkarmalı, en çok şehidi verenin dediği mi olmalı, parayı bastırmanın mı dediğini yapmalıyız, en çok reklam verenin mi sözü geçerli olmalı? Burada iktidarın meşruiyet sorunu olduğunu söyleyenlerin kendi meşruiyetlerini gözden geçirmesinde fayda var. Tayyip Erdoğan ıslak kum üzerine meşruiyet kurmuş olabilir ancak kimsenin meşruiyeti onunkinden daha kuru ve sağlam bir zemine oturmuyor.

senin bu süreçten daha fazla “müslümanlasarak” çıktığını söylemen gibi, daha fazla “kemalistleserek”, daha fazla “solculasarak” ve “devrimcileserek” cikanlar da fazlasıyla mevcuttur. bu türden olayların ilk etkisi ve sonucu da zaten bu oluyor. bunun garipsenmesi ya da kötülenmesi gerekmiyor. ama bu olayın kendisinde “gerici ayaklanma”lar ile “cumhuriyet mitingleri” gibi şeylerden çok daha baska, çok daha önemli özelliklerin olduğunu anlamak zorunda değil miyiz aynı zamanda?

Bunu ilk günlerde böyle anlama eğilimindeydim, yazıların hepsinde de “yeni bir muhalefetin kıvılcımları” olduğunu kabul ettiğimi sanıyorum. Ancak eylemin devamında her türden antika Stalinist ve içi geçmiş Ulusalçı/Kemalist'in gelip çöreklenmesine uygun bir zemin oluştu ve Sun Tzu'nun dediği gibi, “insanlar bir defa birleştğinde atıklar hızlanamaz ve yavaşlar duramaz”, bir defa Ulusalçı/Kemalist'le veya şiddet yanlısı antika Komünistle kader birliği yaptığında, gideceğin yol da onun gittiği yoldur. Bu sebeple önceki yorumlarda “güçlü değilsen bir tarafa yaslanmak zorundasın” dedim.

sunu söylemek istiyorum, erdoğan'ın malum mağdur söylemini kullanabilmek için yeniden darbecilik konusunu gündeme sokması gibi mantığı kullanmak, o mantığa bağlı argümanları ardarda öne sürecek şekilde bir dil kullanmak nasıl olur da rahatsız edici bir şey

---

olmaz? erdogan hala mi iktidar degil mesela? yoksa, “evet iktidardir ama bir komplo ile alasagi edilebilir ve biz müslümanlar ortada kalir yine eziliriz” mi? gezi de olan bitenleri böyle algilamanin, olasi egilimler bu algiyi kiskirtiyor olsa bile böyle anlamamin, bilemiyorum iler tutar bir yani var mi?

Bu eylemler ne zaman başarıya ulaşmış olacaktı? Orduya darbe yapma bahanesi verince mi, meclisi basıp Erdoğan ve civarındaki adamları asınca mı, orduyu bölüp, İstanbul’un ve Türkiye’nin bir kısmını diğer kısmıyla savaştırınca mı? Dün (ve belki bugün) hala Ankara’da eylemler vardı, meselenin park olmadığı, konunun hükümet sistemini kesintiye uğratmak olduğunu düşündüren bir konu bu.

Ne diyeceğiz? “Devrim ordudan gelirse kötüdür, Ulusalıcıdan gelirse idare eder, küçük burjuvadan gelirse iyidir, sosyalistten gelirse süperdir” mi diyeceğiz? Şu sıra “devrim müslümandan gelirse iyidir” bile demeyen biriyim, eski devrimcilik meraklarımı, devlet darbesi hayallerimi, en ufak insanın zarar görmesinden daha kıymetli bulmadığım için bırakmış biriyim. Buna rağmen ne gördük? İnsanlara ortak bir gelecek inşa etmek için güveniyorsunuz ancak kendini serbest sandığı, artık “zafer” kazandığını sandığı ilk anda, onların öyle bir kaygısı olmadığını, ezelden beri kin beslediğini öğreniyorsunuz.

bir “kötü” tarafından yönetilmektense bir “aptal” tarafından yönetilmeyi tercih ederim argümanı, referansımız “gezi” olayı olursa doğru görünmüyor acikcası.

Bunun tam tersini yazdığımı sanıyorum ben, bakıyorum, evet, “genel olarak bu olayların bu şekilde gelişmiş olmasını tasvip etmiyorum, ancak bir *kötü* tarafından yönetilmeyi *aptal* tarafından yönetilmeye tercih ederim” demişim.

Erdoğan’ın yaptığını aptallığına vermek bana hala meşuk geliyor, bununla beraber, eğer aptallıkla açıklayabiliyorsam, fazla kurcalamaya da gerek olmayabilir.

hatta, iktidar’i atladığı -atlayarak mesruiyet sunduğu ve kayırdığı- için tehlikeli bir argüman olarak görünüyor bana. çok kötü bir aptal tarafından yönetiliyor olabiliriz.

Tabii bunlar ortogonal özellikler, bir insan “kötü” olunca, “aptal” olamaz diye bir kaide yok, bununla beraber bir fiili hangi özelliğine atfetmemiz gerektiğini bulmaya çalışıyoruz; bunu aptallığından mı yaptı, kötülüğünden mi yaptı?

Tekrar edeyim, Erdoğan’ın gözümde, ona şu veya bu şekilde muhalefet ettiğini sananlardan daha büyük bir meşruiyet sorunu yok. Dahası meşruiyetini sağlamak da benim işim değil, kötü olsa da, aptal olsa da, bu adam Türkiye Cumhuriyeti’nin meşru hükümetinin başı.

Meşruiyetten eğer “bizim gözümüze sevimli gelmiyor” gibi bir şey anlıyorsanız, eh, evet böyle bir “meşruiyet” sorunu olabilir ama biz buna pek meşruiyet demiyoruz.

komploteroidlerini cogaltmadan da öne sürebiliriz diye düşünüyorum bunu. mahir kaynak’tan beri kimi komploteorilerinin ise yararyacagini, bize bazı seyler söylebileceğini kabul etsek bile, olup bitenleri reel politik olarak anlamak için dahi bu türden teorilere ihtiyac yokmuş gibi geliyor bana.

Erdoğan en azından hızlı öğrenen bir adam olduğunu gösterdi, kendi parti tüzüğüne göre bir daha Başbakan olması mümkün olmayan ve bu sebeple “son döneminde” sayılabilecek bir insana nazaran, hayli usturuplu bir şekilde geri adım attı. Başkanlığın olmayacağını kendisi de biliyor olmalı, tüzüğü değiştirebilir veya Cumhurbaşkanı olabilir, ancak her iki durumda da artık bildiğimiz Erdoğan olmayacaktır.

Bu sebeple kendisinin pek de “aptal” olduğunu düşünmüyorum. Yanlış yapmış olabilir, tabii ki. Yine de siyasi olarak uğradığı zararı telafi etmesini bildi.

Bununla beraber eylemleri neden provoke ettiğinin cevabı da hala meçhul. Muhtemelen bir süre daha meçhul kalacak.

bu iktidar tarafından bir kontrollü yangın çıkarma hamlesi miydi? belki de, bilemiyorum. öyleyse ne türden bir nedenselliği vardı, sonra yangın kontrolden çıkınca neler oldu ve dahası neden böyle oldu? üzerinde çok konuşulacak, incelenecek ve veriler çıkacaktır ortaya. simdiki haliyle, ochamli’nin usturası aracılığıyla, basitçe, artık otoritesini kurmuş ve egemenliğini tamamlamış -hic bir egemenliğin tamamlanmış olamayacağını, iktidar blogunun catlaksiz ve düz anlasılamayacağını göz ardı etmeden söylüyorum bunu- bir iktidar sorunu yaşadığımızı söyleyebiliriz yine de. üniversite köselerinden yargıya, polis teşkilatından orduya, ekonomiden bütün bir medyaya kadar iktidarını tesis etmiş olmaktan da geçmiş ve “yasam tarzları”nin ayarlanması, sehrin ve bedeninin düzenlenmesi, devlet gelenegi olarak devralınmış bir “toplum mühendisliği”nin işletilmesi noktasına gelmiş durumda, akp iktidarı. eğer buna bir itrazın yoksa, olan bitenleri bir “yönetim beceriksizliği” ya da fırsat kollayan vesayet rejiminin hortlamasından önce ve öte bir sorun olarak anlamak gerekir sözüme hak verirsin sanırım.

Bu itirazların ve eleştirinin içeriğine katılıyorum. AKP ve bilhassa Tayyip Erdoğan, üzerine vazife olmayan pek çok işle meşgul. Bunda Kemalist oligarşinin artık veri olarak aldığımız düzenlemelerinin bir kısmını yerinden oynatmaya çalışmasının etkisi de var. Cumhuriyetin gelmiş geçmiş en muktedir insanı hala Tayyip Erdoğan değil, Kemal Atatürk ve yukardaki iktidar eleştirisinin hepsini onun için de yapmanız mümkün ama Atatürk'ün zamanında yaptığı “yaşam tarzı ayarlaması”nı veri kabul edince, şimdi Erdoğan'ın yaptığı göze batıyor.

Birinci mesele, iktidar eleştirisi yapanların (siz değilse de) pek çoğunun bunu gözden kaçırıp, “Tayyip olmasın ama Atatürk olabilir” demeleri. Bunu söylediğiniz anda, iktidar eleştirisi samimiyetini de kaybediyor. Erdoğan'a diktatör diyenlerin hiçbirinin Atatürk'e diktatör dediğini duymadım ve bu ikisinin “diktasından” birini tercih etmek mecburiyetinde kalırsam, Erdoğan'inkini tercih ederim. Reel politikse, buyrun.

İkinci mesele, “Erdoğan yanlış” demenin, eleştirenleri otomatikman “doğru” yapmadığı. “Eleştirinizde haklısınız ama bunu düzeltme ehliyetiniz yok” diyorum kısaca, ehliyetten kastım meşruiyet değil; sadece “ne yapacağını bilmek” noktasında onu eleştirenlerin hiçbirinin gerçek bir fikri yok.

Erdoğan park meselesinde ortaya bir “plebisit” lafı attı şimdi, “önce yargı kararı, eğer yargı inşaata izin verirse plebisit.” Doğrudur, yanlıştır, bu bir fikirdir; ancak kalkıp “park sahibi olmamız insan hakkıdır, insan hakkı plebisit konusu yapılamaz” diye mücadele etmek biraz komik. Bu kadar esnetirseniz her şey insan hakkı olabilir, “seyahat hakkı insan hakkıdır, o halde benzin fiyatları insan haklarına aykırıdır” diyebilirim mesela.

Muhalefetin parktaki “gaz yedik, şehit verdik, o halde burası bizim” tavrı, ne yapmaları gerektiğini bilmekten kaynaklanmıyor, bilakis ne yapacaklarını bilmediklerinden parka sarılmış durumdalar. Bu oyun artık Erdoğan'ın oyunu, Erdoğan da bundan sonra bildiği şekilde oynayacak.

bayindirlik meselesi, sanilandan çok daha fazla anlamlara geliyor olabilir. bir “iktidar sarhosluğu” ya da bir “aptallık” olarak göremeyeceğimiz kadar derin bir sorun. bunu benim olaydan cikarsadigimim yönleriyle değil, reel politik acidan bile böyle oldugunu düşünüyorum. erdogan hic de “yanlis” bir sey yapmis falan değil böyle alırsak, otoritesinin sinirlariyla ilgili bir sorun vardi ve bastan önu alınmasi gereken bir meseleydi bu. yani iktidar aslinda meselenin aldigi gidisat nedeniyle hic de “bir kac agac”tan ibaret bir sorun olmadigini en basinda anladi ve ona reaksiyon gösterdi. bu reaksiyon yol actigi sonuclarla birlikte dogru yönetilmis midir, mantikli bir iktidar sorunu nasıl çözerdi ayri bir konu, ama bu da aslinda agora'da olan bitenlere bakanların ya da anlamaya çalışanların derdi olabilecek bir şey değil esas itibariyle. niye olsun?

Sol muhalefete “onu yapmayalım, bunu yapmayalım, peki ne yapalım?” diye sorduğumuzda aldığımız cevap ne olur? Buna kuşatıcı ve ikna edici bir cevap vermediği sürece, muhalefet sadece Erdoğan’ın meşruiyet kaynaklarından biri haline gelir. Şu an seyrettiğimiz süreç de bu, dönüp yarın Avrupa liderlerine “diktatör olsaydım, eylemcilerle biraraya gelmezdim” diyecektir eminim.

İktidarının sınırlanması gerekiyordu, evet, ancak buradaki mesele iktidarının kimlerce sınırlandırıldığı ve onu sınırlamaya çalışanların kendi iktidar meşruiyetlerini nereden aldıkları. Önceki yorumlarda “bir iktidar ancak başka bir iktidar tarafından sınırlanabilir” demişimdir, eğer sınırlamayı “halk” yapacaksa, amenna, ancak burada “halk adına eylemciler” veya “halk adına yargı” yapacaksa, onların da kendi meşruiyetlerini “çek etmelerinde” fayda var.

Bu gösteriler yukarıda andığım gibi, kitlenin ancak bir bölümünün gösterisine dönüştü ve her ne kadar Erdoğan’ın meşruiyetine yönelmiş görünse de, kullanılan dil “bidon kafalı beyinsiz koyunlar”ın seçme meşruiyetine yöneldi. Bu da Erdoğan’ın kendi seçmeni nezdindeki itibarını kuvvetlendirdi. Bunun da aranan sonucun tam tersi olması lazım.

ezber bozmak? ezber bozduğunu söyleyenlere ezberlerini bozmayı önermek güzel bir ironi barındırıyor içinde. iyi güzel de hangi ezberler? bu olay zaten bizzat “kendi ezberimiz” hakkında kriz değil mi? bu yüzden, olayı yorumlayışının özü bir ezber üzerine kurulmusken nasıl ezber bozmak gerektiğinden söz edebilirsin ki?

Eylemin bozduğu ezber, ilk iki günde bozuldu, sonraki kısım bildiğimiz “kırmızı bayraklı taşlı sopalı adamlar vs kask takmış gazlı TOMALI polis”, “tencere tava çalan teyze vs başörtülü kız”, “ekşi Kemalist vs göbeğini kaşıyan adam” perdelerinden ibaret bir oyundu. Meraklı olan “İhsan Eliaçık vs diğer müslümanlar” kısmını da seyretmiş olabilir, en yeni tarafı buydu ancak 1 Haziran’dan sonra (benim açımdan) gerçek bir yenilik taşımıyordu. Erdoğan’ın bugün “iyi niyetli çevreci çocuklar” noktasına gelmesi de, o ilk iki gün olanların kendi çevresindeki yansımaları ve (daha çok) Orta Doğu liderlerine demokrasi akli verirken, Batı tarafından evinde diktatör ilan edilmekten kaynaklanan durumu mümkün olduğunca tedavi etme çabasından kaynaklanıyor.

Ezberden kastım, Erdoğan’ın ezberi değil. Sol muhalefetin hangi dağın eteğinden doğarsa doğsun, Ulusalçı/Kemalist takımıyla aynı nehirde buluşması. Bunu bozan bir tek PKK ve legal uzantıları olabiliyor, bir tek onların müstakil nehirleri mevcut.

Garip bir durum var memleketin siyasi ikliminde, Türklerin solu, Kürtlerin saği eksik. (Kürtlerin saği eksik, çünkü Kürtlerin devleti yok, anlaşılabilir bir durum.) Türklerde solun olması gereken yerde Kemalistler protez olarak duruyor ve oradan bir kol büyümesine engel oluyorlar. Ezber bozmak, birincisi işte bu “nereden başlarsak başlayalım, sonunda aynı Kemalist nehre birleşiriz” ezberinden kurtulmayı gerektiriyor.

İkinci ezber, şiddeti tasvip etmediğini söyleyenlerin, ufak bir provokasyonda şiddete taraf olabilmeleri. Bu legal/illegal solun en arızalı taraflarından biri ve T.C. de dahil sair kesimlerin illegal şiddet taşıeronu haline gelmiş olmaları bundan. Normal şartlar altında gayet sakin, şiddet dilinden de eyleminden de uzak insanların, fırsat buldukları bir anda Hulk'a dönüşmeleri.

<http://goo.gl/v3htk> 'daki yazıya cevap veren <http://goo.gl/njZAg> yazısında, "O hor gördüğün, meydanda halay çekmesine sinir olduğun 'örgüt'ler olmasaydı, sen bugün Taksim Meydanı'nda olamazdın." gibi bir ifade var. Bu eylemler iyi barikatlar yapıldığı, polis çok güzel dövüldüğü, süper halay çekildiği, TOMA'lar derdest edildiği, herkes gaz maskesi taktığı için başarılı olmadı; başarısı ve desteği barikatsız olduğu, insanlar polis şiddetine çıplak maruz kaldığı için oldu. Ancak ezberine dönmesi kısa sürdü tabii. (İlk yazının yorumları da eylemdeki kafa karışıklığını sergiliyor bana kalırsa.)

Üçüncü ezber genel bir "karşıyım karşı her şeye karşı" havasının, olabilecek tüm ittifakları yok etmesi. Tamam parkta bina yapılmasına karşısın, Erdoğan'a karşısın, sermayeye karşısın, polise karşısın, orduya karşısın, mülkiyete karşısın, silaha karşısın, devrime karşısın, iktidara karşısın, devrimsizliğe karşısın, muhalefetin bir kısmına karşısın, diğer kısmı da sana karşı, Stalin'e karşısın, Gorbaçov'a karşısın, Tito'ya karşısın, revizyonistlere karşısın, anakroniklere karşısın, Sovyetler'e karşısın, Sosyal Demokratlara karşısın, 4. Enternasyonal'e karşısın, küreselleşmeye karşısın, küreselleşmemeye de karşısın, sanayileşmeye karşısın, sanayileşmemeye de karşısın, çevre kirliliğine karşısın, diktaya karşısın, yönetimsizliğe karşısın, yönetime de karşısın, açlığa karşısın, tokluğa karşısın...

Bu kadar şeye karşı olunca, tabii ki üretecek çok laf mevcut. Velakin Erdoğan'a "en haklı yerden" saldırmayı, Kapitalizm'e ek yerinden laf sokmayı bilmek başka şey, iktidar sorununu çözmek, Kapitalizmin sağladığı nimetlerin "reprodüksiyonunu" sağlamak başka şey. Bu sebeple, işte, eleştirisinde haklı ama çözümü namevcut bir fırka haline geliyor. En yakın mecraya stepne olabiliyor ancak.

Değirmenlerle harbetmek kolay, un öğütmek zordur.

Dördüncü ezber her sosyalist neslin, "devrimi" kendi hayatı içinde görmek istemesi ve bunun getirdiği acelecilik. Bu acelecilik yüzünden herhalde bu kadar çok fraksiyon var. Herkes "devrime en kısa yol"u bulma telaşında ve bu yolu aradıkça devrim uzaklaşıyor.

"devrim"den ürkmek anlasılır bir sey tamam, ama "düzenden ürkmemek" mesela bunun karsısında nasıl anlasılır bir sey olabilir?

Düzenden ürkmüyor değilim, düzenin alternatiflerinden daha çok ürküyorum. Bana muhayyel de olsa bir çözüm planı sunmak yerine, "bu işlerin hepsi zamanı gelince çözülür" diyen birilerine, Erdoğan'a karşı hatırı sayılır tek muhalefet olan Kemalist/Ulusalcıların istismar edeceği desteği vermiyorum. Erdoğan yanlışsız değil, gücünün ihata edilmesi gerek, bununla beraber bu gücü ihata etme samimiyeti ne sol muhaliflerde, ne de Kemalist fraksiyonlarda mevcut. Hepsinin gücü ele geçirdiğinde, benim gibi sade müslüman vatandaşların topunu attırması muhtemel.

CNN'in yardımıyla, bir ihtimal Erdoğan'ı köşeye sıkıştırmak mümkün. Onun da neresi sol, neresi sosyalist, neresi yurtseverce ben bilmiyorum.

İnsan her zaman müttefiklerini seçemeyebilir ama insanın en azından vazgeçme ve katılmama imkanı vardır. "Fitne çıktığında binekteki insan, koşan yürüsün, yürüyen dursun, duran otursun" diyen A.S.v.S. Efendimizin anlattığı bir şey var.

Şunu açıkça söyleyeyim, bu ülkede başlayan bir devrim beklediğiniz taraflara gitmez. Erdoğan'ın gücünü sınırlayalım derken bir de bakmışsınız, Erdoğan veya ona benzer biri "tam diktatör" olmuş. On sene önce bu ihtimal azdı, ordu işin içindeydi ve ne tarafa yatacağı belliydi, yönetim kadroları amatördü ve güç dengeleri netti. Bugün rejimin rayından çıkması durumunda trenin hangi istasyonda duracağını kimse bilemez. Benim ürkütüğümde hepimizin ürkmesi lazım, bir iç karışıklığın sonucu hiç beklediğiniz gibi olmayabilir. İran devrimini başlatıp, otuz senedir kafasını duvara vuran adamlar gibi olmayın.

olayı yorumlayışının hiç bir noktasında bir cevap bulamadım.

"erdogan yine de iyidir"den baska. bu cevap, agora isgal edilmeden ve isgalciler capulcu olarak kodlanmadan önce anlamlı olabilirdi ancak, şimdi ise bir perdeleme islevi görebilir yalnızca. selam ile, deyip bitireyim böylece...

Erdoğan ondan daha iyi olanlara nazaran kötü, ondan daha kötü olanlara nazaran iyidir. Ulusalçı/Kemalist bir lider, bugün hemen her durumda Erdoğan'dan kötüdür ve el'an, elimizdeki seçenekler, (legal yollardan) maalesef Erdoğan'dan iyisini sunmuyor. Erdoğan'a oy vermiyorum ama onun illegal olarak düşürülmesine sebep olacak herhangi bir faaliyetin içinde olmam. Her feraseti tüketsem, en azından kardeşim olduğu için olmam.

Erdoğan'dan iyisi gelecektir, ancak onu çıkaran siyasi hareket ne Kemalistler, ne çeşitli fraksiyonlarıyla sosyalistler, ne de kabilesini dininden önde tutanlar olacaktır. Müslümanlar Erdoğan'a biat etmedi, yanlış yaptığında onu indirecek ve daha iyisini oraya çıkaracak da bu ülkedeki (sadece AKP seçmeni değil, tüm) müslümanların kollektif şuuru. İnşallah bir sonraki biraz daha yontulmuş bir adam olur.

Fazla uzattım, kusuruma bakmayın. Bir de bu font çok küçük, buraya kadar okumuş olanların gözlerinden öperim.

Selam ile.